

Момчето се изправи, гордо отметна назад дългите си кестяни коси. При слепите му очи блестяха две златни къдрици.

Когато излезе навън ^впри зениците му се отразиха далечни светлини - пламтящите борини на Асеновите войски чертаеха дълги огнени бразди в мрака и сочеха пътя за Преслав.

Иваница скочи на коня си - едно голямо сребърно петно в нощта - ^{престъпна}и ги настигна.

Глава IV

Българите от Праславския край предадоха крепостта на победните освободителни войски, присъединиха се към тях и продължиха борбата.

Ден и нощ мало и голямо не отдъхваше от непосилен труд: по-скоро да издигнат нови градища по Старо-планинските висоти, да укрепят всички входи към освободена Мизия. ~~Издържката на Петър и смелостта на Асен задружно насочват, управляват, ръководят.~~ Петър дава разумните съвети, Асен е начело на смелите битки. Завист и честолюбие, несговор и братоубийствени разпри бяха погубили първото царство. Кръвна мъст се предаваше из род в род, докато затриваше цялото племе.

Но сега беше другояче.

Петър и Асен! Винаги един до друг, в борбите и в успеха, в изпитанията и благополучието, неразделни и неотлъчни в живот и в смърт.

Асен и Петър! Имаше ли значение кой е бил първи увенчан с царската корона? Тя беше само белег за достойнство. И когато Петър разбра, че Белгун води по-достойно битките - а те значеха всичко в тия съдбоносни години - той само отстъпи правата, които му бе дало първородството на по-младия си брат: неустрашимия, смел и способен воин, който ^{ме}знае кога трябва да се настъпи, ала